

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a (.....) felszámolóbiztos által képviselt (.....) felperesnek a ügyvéd (1085 Budapest, József krt. 9. III/9.) által képviselt (.....) I. r. és (.....) II. r. alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2008. június 12-én kelt, 12.G.20.249/2003/97. számú ítélete ellen az alperesek által előterjesztett fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, a keresetet elutasítja;
kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 2.120.000 (kétmillió-egyszázhuszezer) forint + áfa, a II. r. alperesnek 1.060.000 (egymillió-hatvanezer) forint + áfa első-és másodfokú együttes perköltséget, az államnak külön felhívásra 294.000 (kétszázkilencvennégyezer) forint feljegyzett másodfokú részilletéket.

Kötelezi I. r. alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 126.000 (egyszázhuszonhatezer) forint feljegyzett másodfokú részilletéket.

Kötelezi II. r. alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 120.000 (egyszázhuszezer) forint feljegyzett másodfokú részilletéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a külterület helyrajzi számú, 31 ha 9847 m² területű, ipartelep és üzem

megnevezésű ingatlan tulajdonosa a rajta álló épületekkel együtt a perben nem álló (.....) volt.

A felperest az alapította.

A felperes az ingatlan 147690/319847-ed tulajdoni illetőségét részben 1999. december 10-én tőkeemeléssel - az apport szolgáltatásával - részben későbbi adásvétel útján megszerezte, s az ingatlan értékesítésével, hasznosításával, üzemeltetésével foglalkozott.

I. r. alperes 1996. augusztus 2-ától tulajdonosa az ingatlan 3050/319847 tulajdoni illetőségének, valamint a 133. számú épületnek. 2000-ben további két épületet vásárolt a felperestől, valamint üzemcsarnokot is bérelt tőle.

II. r. alperes I. r. alperes ügyvezetője.

Felperes és I. r. alperes között az adásvételi és a bérleti szerződésekkel kapcsolatban szavatossági vita alakult ki, majd a felek közötti jogviszony elmergesedett, közöttük számos per volt, illetőleg van folyamatban.

I. r. alperes több hatósági- és bírósági eljárást is kezdeményezett a felperes cégügyeivel és egyéb jogügyleteivel kapcsolatban.

Felperes folyamatosan értékesíti a tulajdonában álló ingatlanokat. I. r. alperest az ingatlanon fennálló osztatlan közös tulajdona folytán a kívülálló vevőkkel szemben elővásárlási jog illeti meg, elővásárlási joga gyakorlását rendszeresen bejelentette. A 17. számú épületre nézve ily módon tulajdont is szerzett, míg más esetekben a tulajdonjogi igénye tárgyában per van folyamatban, illetőleg más okból nem történt meg tulajdonszerzése.

I. r. alperes kiterjedt levelezést folytatott mind felperessel, mind pedig azon cégekkel, képviselőikkel, akik az ingatlanon tulajdont kívántak szerezni. E levelekben vitatta a felperes jogszerű tulajdonszerzését, képviselőjének képviseleti jogosultságát, egyebek mellett állította, hogy a felperes a szerződéskötések során visszaél jogával, gazdasági helyzetével.

A leveleket képviseletében II. r. alperes írta alá.

I. r. alperes 2005. február 9-én kelt társtulajdonos elővásárlásról lemondásra felkérő levelére válaszolva egyebek mellett közölte: amiatt, hogy a tulajdonosi kör ne bővüljön, kényszerből bejelentem, a vállalat élni szeretne elővásárlási jogával, kérjük a teljes körű tájékoztatást, valamint a megkötendő szerződést. Úgy folytatta,

„különösen az érdekel, hogy a mikor és hogyan jutott az ingatlanhányad tulajdonába. Azt 1999. december 10. után vásárolta-e. Ha igen, meggyőződésem, hogy nem szerzett tulajdont és így azt el sem adhatja, mivel tulajdonát nem a jogosulttól származtatja."

2005. március 11-i, ugyancsak a -nek írt levelében pedig bejelentette, elővásárlási jogáról nem mond le. Kifejtette, „mint Ön a saját telekvásárlásából tudja, „meggyőződésem, hogy 1999. december 10. után kötött szerződések érvénytelenek, mert nem az arra jogosult írta alá őket. Újra megvizsgáltuk a kérdést és ügyvédünk szerint a mai napig nem történt változás a tulajdonjog megítélésében. További adalék állításunkhoz, hogy a-nek nem fizették ki a vételárat. Meggyőződésünk, hogy a jelen helyzetből bármi kialakulhat. Lehet, hogy minden marad úgy, ahogyan jelenleg van. Lehet az is, hogy a rosszhiszemű tulajdonosok elveszítik tulajdonjogukat. Ez pedig majdnem minden tulajdonosra vonatkozik, mert mindenkinek megküldtük azon levelünket, amiben figyelmeztettük a vevőt az osztatlan közös tulajdon egyes résztulajdonának tulajdonjogi problémáira."

Felperes 2003. január 2-án benyújtott, módosított keresetében I-II. r. alperest kártérítés jogcímén 100.000.000 forint, és ennek 2003. január 20-tól a kifizetésig járó törvényes mértékű kamata, valamint perköltség egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, a perbeli ingatlan 177791/319847 arányú tulajdonjogát részben apport, részben pedig adásvétel útján szerezte meg 1999-ben. Felperes a kereseti követelésén belül 20.000.000 forintot nem vagyoni kárként érvényesített a Ptk. 78.§ (2) bekezdése alapján. E körben előadta, alperesek megsértették a jó hírnevét, valótlan tartalmú, tevékenységét hamis színben feltüntető kijelentéseikkel. Ennek alátámasztására huszonegy levelet csatolt, közöttük az I. r. alperes-nek írt 2005. február 9-i és 2005. március 11-i leveleit. A február 9-i levélből a „ha igen, meggyőződésem, hogy nem szerzett tulajdont, így azt el sem adhatja, mivel tulajdonát nem a jogosulttól származtatja", a március 11-i levélből a „meggyőződésem, hogy 1999. december 10-e után kötött szerződések érvénytelenek, mert nem az arra jogosult írta alá őket." kijelentéseket, mint valótlan tartalmú tényállításokat kifogásolta. Felperes 2008. március 26-án úgy nyilatkozott, a jó hírnevet sértő alperesi kijelentések kapcsán kizárólag nem vagyoni kárigényként tartja fenn követelését.

Alperesek a kereset teljes elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérték. A keresetet és egyetemleges marasztalhatóságukat valamennyi jogcím tekintetében jogalapjában és összekszerűségében is vitatták. A jó hírnév sérelme körében elsődlegesen arra hivatkoztak, II. r. alperes a saját nevében és saját érdekkörében sosem tett nyilatkozatot, csakis I. r. alperes képviselőjében eljárva. A továbbiakban előadták, a sérelmezett kijelentések véleménynyilvánítások, nem alkalmasak a jó hírnév sérelmének megállapítására, illetve azok olyan állítások, amelyek megalapozottak. Nem tettek felperes jó hírnevét sértő kijelentéseket, felperes a

kijelentések valótlanságát nem bizonyította. A jó hírnév megsértése csak akkor valósulhat meg, amennyiben valaki valamilyen személyt érintő olyan közlést tesz, amely tényállítást fejez ki, az objektíve valótlán és ezáltal alkalmas az érintett értékelésének hátrányos befolyásolására. Ez esetben sem mellőzhető azonban a magatartás és a feltételezett kár közötti ok-okozati összefüggés meglétének bizonyítása, felperes pedig kár bekövetkeztét nem bizonyította. Állították azt is, 2005. február 8-i és március 11-i levelek szóhasználata azt egyértelműsíti, a levelekben meggyőződését fejezte ki, véleményt nyilvánított, amely nem alkalmas a jóhírnév megsértésére. Előadták, „ezen ügyből kifolyólag I. r. alperes peres eljárást kezdeményezett felperes ellen, mert álláspontja szerint az apport útján szerzett tulajdonjoga nem felel meg az apportálás követelményeinek, mert terhelt ingatlant apportáltak. Ezen ügy a Pest Megyei Bíróságon folyik 7.G.40.041/2006. számon”. Arra is hivatkoztak, a már 2002. március 28-át megelőzően tulajdonjogot szerzett az ingatlanon, 2005-ben pedig további ingatlanokat vásárolt meg, így a levélben foglaltak objektíve sem alkalmasak a jó hírnév megsértésére, mert a-t nem bizonytalanította el a felperes jóhírnevét illetően. Csatolta a Legfelsőbb Bíróság Cgf.VII.32.854/1998/6. számú határozatát, amellyel a nagyszámú elintézetlen széljegyekre figyelemmel helybenhagyta a cégbíróság azon törzstőkeemelés bejegyzése iránti kérelmet elutasító határozatát, amellyel az a perbeli ingatlan 7571/319847-es tulajdoni illetőségét az-be apportálta, állítva a „felperesbe apportálás” ugyanolyan apportlista alapján történt. Ugyancsak mellékelte a Legfőbb Ügyészség felperesi üzletrész eladása vonatkozásában hűtlen kezelés miatt a nyomozóhatóságot további nyomozás folytatására utasító határozatát. A perköltséget a jogi képviselővel kötött megbízási szerződés figyelembevételével kérték megállapítani. Az I. r. alperes csatolta a 2003. november 26-án felvett tényvázlatot, mely szerint a jogi képviselőt (..... ügyvéd) megillető munkadíj tárgyalásonként 150.000 forint + áfa felperesenként és ráfordított munkaóránként 20.000 forint + áfa, de minimum 5.000.000 forint, ha a kereseti kérelem elutasításra kerül. II. r. alperes pedig benyújtotta a 2003. december 2-án kelt ügyvédi megbízást, mely szerint a megbízott jogi képviselőt (..... ügyvéd) megillető díj tárgyalásonként 1000 euró felperesenként és ráfordított munkaóraként 150 euró, de minimum 30.000 euró, ha a kereseti kérelem elutasításra került. 2004. november 5-től II.r. alperest is képviselte.

(A perben az II. r. alperes, míg az privatizációja során annak részvénycsomagját 1999. novemberében megszerző III. r. alperes volt. A köztük és alperesek közötti pert az elsőfokú bíróság megszüntette.)

Az elsőfokú bíróság 2008. június 12-én kelt 12.G.20.249/2003/97. számú ítéletével kötelezte I. r. alperest 2.000.000 forint és ennek 2005. március 11-től a kifizetésig számított a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte felperest az „alperesi jogi képviselőnek” bruttó 2.000.000 forint megfizetésére. Úgy rendelkezett, ezen

túlmenő költségeiket a felek viselik. Az ítélet indokolásában, álláspontját részletesen kifejtve, úgy foglalt állást, az alperesek visszaélésszerű joggyakorlására, valamint a tisztességtelen piaci magatartásra alapított kereset, s ezen körben előterjesztett kárigény megalapozatlan. A jó hírnév sérelme vonatkozásában előterjesztett kereseti kérelem tekintetében elsődlegesen rámutatott, a sérelmezett véleménynyilvánítások és tényközlések I. r. alperestől származónak tekintendők, nem köthetők II. r. alperes személyéhez. Az Alkotmány 59.§ (1) bekezdésére, 61.§ (1) bekezdésére, a Ptk. 75.§ (1) bekezdésére, a Ptk. 78.§ (1)-(2) bekezdésére, a Ptk. 5.§ (2) bekezdésére, a Ptk. 84.§ (1) bekezdés e) pontjára, a Ptk. 339.§ árára, Ptk. 355.§ (1) és (4) bekezdésére, az Alkotmánybíróság 34/1992.(VI.1.) AB határozatára és PK. 12. számú állásfoglalásra utalva egyebek mellett kifejtette, az olyan valótlan és személy hátrányos megítélésére alkalmas közlés lehet hírnévrontó, amely valami tényt állít nyíltan vagy burkoltan. A valótlan, sértő tények állítása meghaladja a szabad véleménynyilvánítás körét. Az I. r. alperes 2005. február 8-i és március 11-i, felperes által sérelmezett kijelentéseit valótlan, s a jó hírnév megsértését megvalósító, felperes társadalmi megítélésének rombolására alkalmas tényállításoknak tekintette. Kifejtette, I. r. alperes ezen valótlan taralmú tényállításaival alapot adott arra, hogy a címzett (.....) a felperessel kötött ügyletek tartalmára nézve a felperes jogszerű és jóhiszemű eljárásaiban elbizonytalanodjon. E körben külön mérlegelte azt a körülményt, 2005. évre már rég befejeződtek azok a törvényességi felügyeleti eljárások, amelyeket éppen I. r. alperes kezdeményezett, és tisztázást nyert hogy az adott időszakban, 1999. december 10-e után ki volt a felperes képviselője, és ugyancsak tisztázódott az is, felperes tulajdonszerzése, az üzletrész átruházások jogszerűen mentek végbe. Így kétség sem merülhetett fel, felperes jogszerűen rendelkezett a tulajdoni illetőségével akkor is, amikor a-nek értékesítette azt. A minden alapot nélkülöző, valótlan tényállítások, tartalmukban alkalmasak arra, a felperes társadalmi megítélését, a gazdálkodása tisztességébe és jogszerűségébe vetett bizalmat rombolják, ezért a jogellenességet bizonyítottanak találta. Kifejtette azt is, felperes kizárólag nem vagyoni kárigényt érvényesített, amely a személyiség értékminőségében bekövetkezett csökkenés ellensúlyozására hivatott. Utalt arra is, a nem vagyoni kártérítés megítélésére nem csak akkor van lehetőség, ha a sérelmet szenvedett személy tételesen igazolja nem vagyoni hátrányait, tekintve, hogy a Pp. 163.§ (3) bekezdése értelmében külön bizonyítás nélkül is elfogadható a köztudomású ténynek tekinthető hátrány bekövetkezte. A jogsérelem súlyához mérten a 20.000.000 forint nem vagyoni kárigény helyett csupán 2.000.000 forintot tekintett a sérelem kompenzálására alkalmas összegnek, ezért a keresetnek csupán ezen összeg erejéig adott helyt. A késedelmi kamat kezdőidőpontját az alperesi közlés időpontjában határozta meg. A perköltségre vonatkozó rendelkezését a Pp. 81.§ (1) -(2) bekezdésére és a 8/2002.(III.30.) IM rendelet 3.§ (1) bekezdés a) pontjára alapította, rögzítve, nagyobb részben a felperes lett pervesztes.

Az ítélet marasztaló és perköltség viselésére vonatkozó rendelkezésével szemben I. r. alperes, perköltség viselésére vonatkozó rendelkezésével szemben II. r. alperes

fellebbezett jogi képviselő útján. Fellebbezésüket 2008. december 9-én és 2009. április 24-én kiegészítették.

I. r. alperes az ítélet részbeni megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, felperes 6.000.000 forint elsőfokú perköltségben, valamint ennek 50 %-ában meghatározott másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Állította, a marasztalás alapjául szolgáló kijelentések nem terjeszkedtek túl a véleménynyilvánítás szabadságán, már a szóhasználat is meggyőződését, az ügyletről alkotott véleményét fejezte ki, nem pedig tényállítást. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság nem összességében értékelte a levelek tartalmát, mert abban nincs is megjelölve, kiről fejt ki a véleményét. Azt tudakolja, a kitől vásárolta az ingatlant, ez nem minősül tényállításnak. Kifogásolta az elsőfokú bíróság által kiemelten figyelembe vett körülményeket, ugyanis nem az általa kezdeményezett törvényességi felügyeleti eljárásoknak volt jelentősége, a 2005. február és márciusi leveleknek azokhoz nincs köze. Előadta, elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy egy „1999. december 10-i társasági szerződésmódosításra hivatkozott”. A levelek azon okból születtek, amelyek 2004-ben jutottak tudomására az 1999. december 10-én kelt társasági szerződés módosítás kapcsán. E körben tett tényállításait felperes nem cáfolta, azokat tényként kellett volna elfogadni. Hangsúlyozta, tényállítás az volt, 2004-ben megtámadta a felperes 1999. december 10-én kelt azon társasági szerződés módosítását, amelyben az apport útján törzstőkét emelt. Az eljárás jelenleg a Pest Megyei Bíróság előtt folyik 7.G.40.041/2007. szám alatt, s ezen iratanyagból került csatolásra a felperes által nem vitatott apportlista. Felperes részben apportálás, részben adásvétel útján jutott azon ingatlanokhoz, melyet eladott a jelenlegi tulajdonostársaknak. Az apportálást egyrészt azon okból támadta, mivel az ingatlanok kétszer kerültek apportálásra, tekintve az nem számolt el az-vel, másrészt nem lehettek volna önállóan apport tárgyai. Benyújtotta az APEH-nél tartott hitelezői választmányi ülésről felvett jegyzőkönyvet, valamint a felszámoló feljelentését azzal, álláspontja szerint azok 2005. februári időpontjából az következik, az eljárások ezen időpontban nem befejeződtek, hanem éppen akkor kezdődtek. Kifejtette, „ezen állításaikat már 2005. december 22-én kelt, és 2008. februári előkészítő iratban is megfogalmazták”. Hangsúlyozta, felperes kárt nem bizonyított, nem tett tényelőadást arra nézve, a sérelmezett kijelentésekből neki milyen hátránya, nem vagyoni kára származott. Jóvátételt igénylő hátrány hiányában nincs mód a kártérítés iránti kereset teljesítésére. Arra az esetre, a kereset jogalapjában megalapozott lenne, a marasztalás összegének csökkentését kérte arra hivatkozással, a kijelentés nem széles körben, nem a médiában jelent meg. Vitatta, felperesnek nem vagyoni kártérítés iránti igénye lenne, illetőleg az őt ért hátrányt bizonyította volna. Egyebek mellett csatolta az általa az I. r., (felperes) II. r., és „fa” III. r. alperes ellen társasági szerződés módosítás érvénytelenségének megállapítása iránt indított 7.G.40.041/2007. számú eljárásban benyújtott 2007. november 11-én kelt előkészítő iratát, melyben kérte az 1999. december 10-i apportálás jogellenességének megállapítását, az eredeti állapot helyreállítását. A perköltség tekintetében a felperes által viselendő perköltség összegét alperesenként külön kérte megállapítani, mivel külön-külön állapodtak meg a jogi képviselővel is a díjról. A 6.000.000 forintra felemelést a pernyertesség és pervesztesség arányának

figyelembe vétele mellett a csatolt tényvázlatra és számlára hivatkozással kérte a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-a alapján. Másodfokú perköltségigényként a vitatott „9.000.000 forint” pertárgyérték alapul vételével 450.000 forint igényt terjesztett elő.

II. r. alperes az ítélet részbeni megváltoztatását, teljes pernyertességére figyelemmel felperes 3.000.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet alapján. Másodfokú perköltségigényét ugyancsak 450.000 forintban terjesztette elő. 2004. október 21-én kelt tényvázlatot csatolt, mely szerint a jogi képviselőt megillető munkadíj tárgyalásonként 150.000 forint + áfa felperesenként és ráfordított munkaóráként 20.000 forint + áfa, de minimum 5.000.000 forint + áfa az elsőfokú eljárásban, a másodfokú eljárásban 2.500.000 forint + áfa.

A felperes a fellebbezésre nem tett észrevételt.

A fellebbezések nagyobb részben megalapozottak az alábbiak szerint.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75.§ (1) bekezdése értelmében, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A (2) bekezdés szerint, a személyhez fűződő jogok védelmére vonatkozó szabályokat a jogi személyekre is alkalmazni kell, kivéve ha a védelem - jellegénél fogva - csak a magánszemélyeket illetheti meg.

A Ptk. 78.§ (1) bekezdése akként rendelkezik, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés kimondja, a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Akit személyhez fűződő jogában megsértenek, a Ptk. 84.§ (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban részletezett objektív szankciókon kívül, az e) pont alapján kártérítést követelhet a polgári jog szabályai szerint.

A kártérítés megítélésénél tehát a Ptk. 339-360.§-ai irányadók.

A Ptk. 339.§ kimondja, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A 355.§ (1) és (4) bekezdései bekezdése értelmében, a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. Kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A fenti rendelkezések értelmében a károsult nem vagyoni kártérítésre akkor tarthat igényt, ha bizonyítja, hogy a jogellenes magatartással okozati összefüggésben érte olyan hátrány, amely a jogszabály által meghatározott objektív szankciókkal nem hárítható el, nem küszöbölhető ki.

Felperes az adott ügyben a nem vagyoni kártérítés iránti igényét az alperesek jó hírnevét sértő, a gazdálkodása tisztességébe és jogszerűségébe vetett bizalmat romboló kijelentéseire alapította. Ugyanakkor a per adataiból azonban az volt megállapítható, a felperes a sérelmezett kijelentésekkel, tényállításokkal kapcsolatosan nem állított, illetve nem igazolt olyan hátrányt, amely a nem vagyoni kártérítés megítélését megalapozhatta volna.

Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor azt a körülményt, hogy az I. r. alperes kijelentései a felperes társadalmi megítélésének rombolására alkalmasak lehettek, a tényleges hátrány igazoltsága hiányában, kártérítést megalapozó oknak tekintette, s I. r. alperest 2.000.000 forint kártérítés megfizetésére kötelezte.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint, a jelen tényállás mellett, tételezen igazolt nem vagyoni hátrány hiányában, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163.§ (3) bekezdése alkalmazásával - külön bizonyítás nélkül is elfogadható köztudomású ténynek tekinthető hátrány bekövetkeztére alapítottan - kártérítés megítélésére nem volt mód, így a kereset teljes elutasításának volt helye.

Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor felperest nem az alperesek, hanem a jogi képviselőjük részére kötelezte perköltség megfizetésére, s annak mértéke sem volt helytálló.

A perköltség megfizetése tárgyában előterjesztett fellebbezési kérelemmel kapcsolatosan rámutat a Fővárosi Ítéltábla, felperes 2003. június 2-án nyújtotta be keresetlevelét, az eljárást befejező határozatában ezért az elsőfokú bíróság az

ügyvédi munkadíjról helyesen határozott a kereset benyújtásakor még hatályban volt 8/2002.(III.30.) IM rendelet alapján.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 5.§-a ugyanis akként rendelkezik, a rendelet a kihirdetését követő hónap első napján lép hatályba, rendelkezéseit a hatálybalépését követően indult ügyekben kell alkalmazni. Így tehát ezen rendelet alkalmazására csak a 2003. szeptember 1. napját követően indult peres eljárásokban van mód. Helytállóan járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor az ügyvédi munkadíj megállapításánál a 8/2002.(III.30.) IM rendeletet vette alapul, így alperesek fellebbezése e körben eredményre nem vezethetett. Az összecszerűség tekintetében azonban a Fővárosi Ítéltábla részben megalapozottnak ítélte alperesek fellebbezését, s a perköltséget alperesenként külön-külön összegben állapította meg.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, felperes I. r. alperessel szembeni keresetét teljes egészében elutasította, s felperest I-II. r. alperes részére kötelezte perköltség megfizetésére.

A kereseti követelés tekintetében I. r. alperes egészében, míg a perköltség vonatkozásában I-II. r. alperes részben lett pernyertes.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a pernyertesség peresztesség megváltozott arányára tekintettel a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az I. és II. r. alperes 8/2002.(III.30.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alkalmazásával megállapított, a kifejtett ügyvédi munkával arányos ügyvédi munkadíjból és az általuk le nem rótt másodfokú eljárási illeték pernyertességükkel arányos részéből álló első- és másodfokú együttes részperköltsége megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla a peresztesség-pernyertesség arányának alapulvételével kötelezte a feleket a rendelkező részben foglaltak szerint a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése, valamint 15.§ (1) és (3) bekezdései alapján az alperesek tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt másodfokú részilleték állam javára való megfizetésére.

Budapest, 2009. július 3.

. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Felker László s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

Sárközi Veronika
bírószági ügyintéző